

Parcellister, og det er den største Deel af disse 25,000 Edr. Hartkorn.

Naar min ærede Ven for Kjøbenhavn (Mou-
rier) har antydet, at det var af største Vig-
tighed, især for Jylland, at Egaliseringen
fuldbyrdes, saa er Grunden netop den, at
af Jyllands 18,600 Edr. privilegeret Hartkorn
høre ikke mere end 5,000 Edr. under complete
Hovedgaarde, og de andre 13,600 Lønder eies
af Communer eller tilhøre ucomplete Hoved-
gaarde og hovedsageligt Parcellister. I
Sjællands Stift og i det Hele paa Derne
finder derimod et andet Forhold Sted; thi af
de 16,800 Edr. privilegeret Hartkorn, som
findes i Sjællands Stift, høre ikke mindre end
11,000 Edr. under complete Hovedgaarde.
Det er denne Bemærkning, som jeg troede, at
det ikke var ubetimeligt at fremsætte i dette
Dielik, da man saa ofte — hvilket endog en
æret Taler udtryffeligt har antydet — synes
at have en Standsforskjellighed i Sigte. Dette
er ingenlunde Tilfældet; thi en meget stor Deel
af det privilegerede Hartkorn er gaaet over i
Parcellisters Besiddelse; det er — om man
saa maa kalde det — gaaet fra det, hvorunder
det oprindeligt var indlagt, nemlig Hoved-
gaardene.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand
for Maribo Amts 5te District (Sidenius) har
Drdet.

Sidenius: Da min ærede Sidemand til-
høre (Nlesen) har udtalt omtrent det Samme,
som jeg agtede at sige, renoncierer jeg paa
Drdet.

F. Jespersen: Dersom der er nogen
eneft Sag, som kan siges at være uddebateret
her i Landet, saa troer jeg, at det er den, som
her ligger for os. Vi have nu allerede i flere
Aar igjennem de offentlige Blade, igjennem
Stændernes Forhandlinger og igjennem mang-
foldige private og offentlige Undersøgelser saa-
ledes afhandlet denne Materie, at jeg virkelig
ikke troer, at der er et eneste nyt Ord tilbage
at sige om den. Og jeg beklager derfor, om
vi her i Salen skulde komme tilbage til Under-
søgelser, som jeg havde anset for at være
sluttede. Jeg troede, at vi kunde have gledet
bort over det Spørgsmaal, som vel egentligt
er den rette Grund, hvorfor vi her tale om

at give Erstatning til det frie Hartkorn; eller
hvad der for mig er aldeles det Samme, at
give en Udsættelse med dets Overtagelse af
lige Byrder; thi i Striden om disse 2 Be-
greber kan jeg ikke see Andet end en Ord-
forskjel. Naar jeg derfor i Lovdags hørte
bebudde, at vi først skulde høre Villigheds-
grunde for Erstatningen og derefter Retfær-
dighedsgrunde, tilstaaer jeg, at jeg blev noget
bekymret over, at vi skulde sidde her og dis-
cutere denne Sag til Enden af Marts Maaned,
ja maaskee af April med. For mig stiller Sa-
gen sig meget simplere. Jeg troer nemlig, at
den store Majoritet er enig i, at nogen Erstat-
ning vil Folket tilstaae det frie Hartkorns
Besiddere; og jeg troer derfor, at vi skulle
forlade al den Undersøgelse om, hvorfor vi
gjøre det, og sride over til at tale om, hvad
vi ville give, i hvilken Udstrækning vi ville
give Erstatningen, og paa hvilken Maade vi ville
yd den. Jeg er derfor af den Mening, at vi
ikke bør modtage — om jeg saa maa kalde
det — den os tilkastede Handfæ til først at
komme frem med de Grunde, vi have imod, at
det skal være et retfærdigt Krav. Jeg vil
aldeles sjaenke de Herrer deres Ansuelser og
blot holde mig til det Praktiske af Sagen,
nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulde
give den Erstatning, som jeg og mine ærede
Venner ere blevne enige om at ville tilstaae.
Men flere af mine Venner have i forrige
Møde anført, som jeg indrømmer, temmelig
vægtige Grunde for, at denne Lov ikke burde
udkomme — førend i Forbindelse med den nye
Communallov. Jeg tilstaaer, at der her er
Paragraffer, navnlig §§ 11 og 13, som ogsaa
saa hos mig vække megen Betænkelse i saa
Henseende. Men paa den anden Side har
Sagen for mig en saa overordentlig Bigtighed,
at det neppe under nogen Omstændighed kunde
bestemme mig til at stemme for, at den ikke
blev bragt tilende. Og jeg troer, at disse Para-
grapher, som D.Hr. frygte for, meget godt kunde
modtage en saadan Forandring, at De uden Frygt
kunne betroe den nuværende Communal-For-
sætning idetmindste foreløbigt at ordne Forholdene.
Jeg kan saaledes ikke være enig med mine ærede
Venner i at ønske Sagen udsat; men jeg til-
staaer, at det er mig aldeles ubegribeligt, hvor-